

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 235/2017-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Kompišovou, Jakubovo námestie 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 7253/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 7253/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení oprávnenej iniciovala dve exekučné konania na vymoženie pohľadávok z titulu priznaných trov súdneho konania, ktoré začali na okresnom súde v novembri 2013 doručením žiadostí súdneho exekútora na vydanie poverení na vykonanie exekúcie. Uznesením okresného súdu sp. zn. 16 Er 7524/2013 zo 7. mája 2014 okresný súd zamietol námietky povinného proti exekúcii vedenej pod sp. zn. 16 Er 7524/2013 a súčasne rozhodol s spojením vecí vedených pod sp. zn. 16 Er 7524/2013 a sp. zn. 16 Er 7523/2013 na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. 16 Er 7523/2013. Uznesením z 22. septembra 2015 okresný súd zamietol návrh povinného na odklad exekúcie zo 14. augusta 2015. Návrh povinného na zastavenie exekúcie z 9. novembra 2015 okresný súd zamietol uznesením z 15. apríla 2016. O ďalšom návrhu povinného na odklad exekúcie z 12. septembra 2016 rozhodol okresný súd uznesením zo 16. novembra 2016. Proti predmetnému uzneseniu sťažovateľka podala odvolanie.

3. Sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti predovšetkým akcentovala tú skutočnosť, že okresný súd o návrhoch povinného nerozhodol v zákonnej lehote ustanovenej v § 50 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), pričom ďalej uviedla:

«... Vo februári 2016 požiadala sťažovateľka... o intervenciu predsedníčku OS Ba IV - tento súd neopatril cit. uznesenie zo dňa 22. 09. 2015, ktorým zamietol návrh povinného na odklad exekúcie doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, čiže blokoval prácu exekútora a súčasne sa dopustil ďalšieho priedahu v činnosti: nerozhodol o návrhu povinného (z novembra 2015) kompletne zastaviť predmetnú exekúciu.

Listom č. Spr. 3119/2016 z 18. 04. 2016 predsedníčka OS BA IV uznala argumentáciu p. [REDAKOVANÉ], ospravedlnila sa jej a zariadila ad a/ správoplatenie cit. súdneho uznesenia z 22. 09. 2015 ako aj ad b/ vydanie uznesenia č. 16 Er 7253/2013 z 15. 04. 2016 o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie predmetnej exekúcie.

... Sťažovateľka hodnotí procesný postup porušovateľa/OS Ba IV ako celkovo nekoncepčný, čo do procesného tempa neefektívny a čo do aktuálneho rozhodovacieho výsledku ako prejav indolencie, mix neznalosti a ignorovania platného práva... Postupom

porušovateľa (OS Bratislava IV) trvale a systematicky prichádza k porušovaniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces... Porušovateľ (OS Ba IV) svojím postupom konkrétne porušuje čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Uznesením č. 16 Er 7253/2013 z 16. 11. 2016 zaujal OS Ba IV jednoznačne voluntaristickú platformu. Tým spôsobuje sťažovateľke traumy a prehĺbuje jej problémy dokonca až do existenčne ohrozujúcej dimenzie. Predmetná exekučná záležitosť pritom zo skutkového, ani z právneho hľadiska nevykazuje črty mimoriadnej náročnosti a právnej zložitosti... Pokiaľ ide o postup okresného súdu v napádanom exekučnom konaní per analogiam poukazujeme na kritický pohľad ESLP do činnosti slovenských exekučných súdov...

Hoci vedenie OS Bratislava IV už priznalo porušovanie práv sťažovateľky dodnes neprišlo k efektívnemu nasmerovaniu činnosti OS Ba IV/porušovateľa k vytvoreniu právnej istoty v danom súdnom exekučnom procese.

... Pre výraznú intenzitu zásahu do práv sťažovateľky žiada sťažovateľka, aby jej bolo priznané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- € (slovom jedentisíc eur)... Situáciu, ktorú v neprospech sťažovateľky vytvoril OS Bratislava IV v čase od začiatku r. 2014 dodnes je ireparabilná (k tomu napr. I. ÚS 15/2002).

Treba v tomto kontexte aj vnímať, že sa oddaluje reálne „exekučne-dražobné speňaženie“ jedinej dostupnej veci z majetku povinného (polovice rekreačného areálu v [REDAKOVANÉ] pričom jej hodnota neutržiavaním a postupom času sa len devaluje.»

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol :

„1. Okresný súd Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn.: č. 16 Er 7253/2013 porušil právo p. [REDAKOVANÉ], aby sa jej vec prerokovala efektívne, spravodlivo a bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. [REDAKOVANÉ]... priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- € (slovom jedentisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť p. [REDACTED] trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Jany Kompišovej...“

5. Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd zastúpený jeho predsedníčkou podaním sp. zn. Spr. 3079/2017 z 27. februára 2017, ktorá okrem podrobnej chronológie úkonov okresného súdu v napadnutom konaní k veci uviedla:

„S poukazom na súdom vykonané úkony v danej veci, mám za to, že vec nie je právne a skutkovo zložitá. Jedná sa o štandardnú exekučnú agendu.

Zo správneho registra tunajšieho súdu som zistila, že dňa 28.05.2014 (Spr. 3241/2014) bol postup súdu, na základe podanej sťažnosti, prešetrený v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, so záverom, že súd nerozhodol v zákonnej lehote o námietkach povinného proti exekúcii najmä z objektívnych príčin, a to pre vysoký nápad vecí v príslušnom súdnom oddelení, avšak nebolo konštatované, že by vo veci došlo k prieťahu. Posudzovaným obdobím bolo obdobie 20.02.2014, kedy boli námietky doručené exekučnému súdu do 07.05.2014, kedy súd o námietkach rozhodol uznesením č. k. 16Er/7524/2013-48. Z uvedeného teda vyplýva, že súd síce nerozhodol v zákonnej 60-dňovej lehote o námietkach proti exekúcii v zmysle § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, avšak s prihliadnutím na všetky okolnosti nie je možné konštatovať, že súd vo veci spôsobil svojou nečinnosťou prieťah.

Ďalším šetrením v správnom registri som zistila, že dňa 18.04.2016 (Spr. 3119/2016) bolo v odpovedi na žiadosť o vyznačenie doložky právoplatnosti a vykonateľnosti na uznesení sp. zn. 16Er/7253/2013 zo dňa 22.09.2015 a o rozhodnutie o návrhu na zastavenie exekúcie vo veci sp. zn. 16Er/7253/2013 konštatované, že doložka právoplatnosti a vykonateľnosti bola na predmetnom uznesení vyznačená už dňa 26.11.2015 avšak nedošlo k jej vyznačeniu v registri súdu. Dňa 01.03.2016 došlo k vyznačeniu právoplatnosti a vykonateľnosti v registri súdu a zároveň uznesením sp. zn. 16Er/7253/2013 zo dňa 15.04.2016 súd rozhodol o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, čím bola vo veci zjednaná náprava. K predmetnej veci mám potrebné uviesť, že zo spisu sp. zn. 16Er/7253/2013 nevyplýva, že by súdny exekútor prípadne oprávnený zaslal

uznesenie sp. zn. 16Er/7253/2013 zo dňa 22.09.2015 na vyznačenie doložky právoplatnosti a vykonateľnosti, prípadne zasielal urgenciu na vyznačenie predmetnej doložky tunajšiemu súdu tak, ako to býva bežnou praxou (najmä v prípadoch rozhodovania súdu o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie, keďže voči takémuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie), na základe čoho mohol súd zistiť, že nedošlo k vyznačeniu predmetnej doložky v súdnom registri a túto skutočnosť napraviť a doložku právoplatnosti v registri súdu vyznačiť. Zároveň oprávnený nevyužil zákonnú možnosť nahliadnutia do spisu sp. zn. 16Er/7253/2014 a s tým spojeného preverenia vyznačenia doložky právoplatnosti.

K tvrdeniam sťažovateľky týkajúcich sa skutočností, že súd nerozhodol o návrhu na odklad povinného a návrhu na zastavenie exekúcie povinného v zákonnej lehote v zmysle § 50 ods. 2 Exekučného poriadku mám za potrebné uviesť, že táto lehota sa vzťahuje iba na rozhodovanie súdu o námietkach proti exekúcii. Exekučný poriadok neupravuje svojimi ustanoveniami lehotu na rozhodovanie súdu o návrhu na odklad exekúcie ani o návrhu na zastavenie exekúcie. Zároveň z vyššie uvedených úkonov súdu vyplýva, že tento rozhodol o návrhoch oprávneného v lehote 1 mesiaca od doručenia návrhu na odklad zo dňa 12.08.2015, v lehote 5 mesiacov od doručenia návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 03.11.2015 a v lehote 2 mesiacov od doručenia návrhu na odklad exekúcie zo dňa 12.09.2016 a preto vzhľadom na vyššie uvedené časové obdobie, za ktoré súd o podaniach rozhodol, berúc do úvahy množstvo exekučných spisov nachádzajúcich sa v exekučnom oddelení 16Er a zároveň skutočnosť, že na rozhodnutie súdu o podaniach povinného je potrebné náležite zistiť tvrdený skutkový stav mám za to, že vo veci nedošlo k takej nečinnosti súdu, ktorá by mala za následok prietahy vo veci a spôsobila sťažovateľke výrazne intenzívny zásah do jej ústavou garantovaných práv. Taktiež k návrhu na zastavenie exekúcie mám potrebu uviesť, že tento nemá odkladný účinok a súdny exekútor môže vykonávať exekúciu bez obmedzení aj v prípade podaného návrhu na zastavenie exekúcie. V prípade rozhodnutia súdu o povolení odkladu exekúcie predajom 1/2 spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach špecifikovaných v uznesení č. k. 16Er/7253/2013-108 zo dňa 16.11.2016 uvádzam, že sa jedná o odklad vykonávania exekúcie len jedným spôsobom a Exekučný poriadok poskytuje súdnemu exekútorovi iné spôsoby výkonu exekúcie, ktorými môže byť uspokojená pohľadávka oprávneného.

Je pravdou, že činnosť tunajšieho súdu v namietanom konaní síce nebola optimálna (keďže došlo aj k obdobiam nečinnosti Okresného súdu Bratislava IV), avšak vzhľadom na súdom vykonané úkony a vysoký nápad vecí v príslušnom oddelení musím konštatovať, že v namietanom konaní nedošlo k takej intenzite nečinnosti exekučného súdu, ktorá by mala za následok súdne prietahy.

Záverom konštatujem, vzhľadom na vyššie uvedené, že v napadnutom konaní nedošlo k súdnym prietahom, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné. Navrhujem preto, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 16Er/7253/2013, porušené nebolo.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Sťažovateľka sa v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde), domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 7253/2013. Tvrdenia o porušení základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré sťažovateľka uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, ústavný súd považoval iba za súčasť jej argumentácie (obdobne III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

10. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

11. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia

označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

12. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné priesťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

13. V prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (a čl. 6 ods. 1 dohovoru), návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06).

14. Z obsahu sťažnosti, ako aj z prehľadu úkonov okresného súdu v napadnutom konaní uvedených v jeho vyjadrení k sťažnosti ústavný súd zistil takýto priebeh napadnutého konania: Exekučné konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 16 Er 7253/2013 začalo na okresnom súde 13. novembra 2013 doručením žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. O tejto žiadosti okresný súd rozhodol 29. novembra 2013 udelením poverenia, ktoré doručil súdnemu exekútorovi 6. decembra 2013. V exekučnej veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 16 Er 7254/2013 o žiadosti o udelenie poverenia doručenej 2. decembra 2013 okresný súd rozhodol 13. decembra 2013 tak, že vydal poverenie, ktoré doručil súdnemu exekútorovi 7. januára 2014. Vo veci sp. zn. 16 Er 7254/2013 súdny exekútor doručil 20. februára 2014 námietky povinného proti exekúcii, o ktorých okresný súd rozhodol uznesením zo 7. mája 2014. Označeným uznesením okresný súd zároveň spojil obe exekučné veci na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. 16 Er 7253/2013. Dňa 21. augusta 2015 bol okresnému súdu doručený návrh povinného na odklad exekúcie, ku ktorému sa vyjadrila oprávnená podaním doručeným 26. augusta 2015. Okresný súd rozhodol o návrhu uznesením z 22. septembra 2015. Dňa 9. novembra 2015 bol okresnému súdu doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie, ku ktorému sa oprávnená vyjadrila

14. decembra 2015. Dňa 29. februára 2016 okresný súd vydal pokyn na pripojenie spisu sp. zn. 16 C 154/2015, ktorý sa nachádzal na odvolacom súde. Okresný súd o návrhu rozhodol uznesením z 15. apríla 2016. Dňa 21. septembra 2016 bol okresnému súdu doručený ďalší návrh povinného na odklad exekúcie a 23. septembra 2016 mu bola doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie súhlasu k dražbe s nižšou cenou. Dňa 11. októbra 2016 bol okresnému súdu doručený exekútorský spis a 14. októbra 2016 mu boli doručené vyjadrenie oprávnenej k návrhu na odklad exekúcie a vyjadrenie povinného k žiadosti súdneho exekútora. Dňa 26. októbra 2016 okresný súd vydal pokyn na pripojenie uznesenia odvolacieho súdu vo veci sp. zn. 6 C 526/1996. Uznesením zo 16. novembra 2016 okresný súd návrh povinného na odklad exekúcie zamietol a zároveň povolil odklad v časti exekúcie predajom $\frac{1}{2}$ spoluvlastníckeho podielu povinného na nehnuteľnostiach špecifikovaných vo výroku. Proti označenému uzneseniu okresného súdu sa oprávnená 13. decembra 2016 odvolala. Dňa 15. decembra 2016 okresný súd zaslal odvolanie oprávnenej povinnému na vyjadrenie. Uznesením z 10. februára 2017 okresný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie súhlasu k dražbe s nižšou cenou. Dňa 1. marca 2017 okresný súd predložil spis odvolaciemu súdu.

15. Z uvedeného prehľadu úkonov okresného súdu v napadnutom konaní vyplýva, že okresný súd o žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverenia rozhodol v lehote 16 dní, resp. v lehote 11 dní. O námietkach povinného proti exekúcii okresný súd rozhodol v lehote 76 dní. O návrhu povinného na odklad exekúcie z 21. augusta 2015 okresný súd rozhodol 22. septembra 2015, teda v lehote 32 dní. O návrhu povinného na zastavenie exekúcie z 9. novembra 2015 okresný súd rozhodol 15. apríla 2016, teda v lehote takmer 5 mesiacov. O návrhu povinného na odklad exekúcie z 21. septembra 2016 okresný súd rozhodol 16. novembra 2016, teda rozhodoval necelé 2 mesiace, a o žiadosti súdneho exekútora z 23. septembra 2016 rozhodol 10. februára 2017, teda za 4, 5 mesiaca.

16. S prihliadnutím na dĺžku lehôt, v ktorých rozhodoval okresný súd o návrhoch povinného, oprávnenej a súdneho exekútora, ako aj na početnosť týchto návrhov ústavný súd konštatuje, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodoval v zásade plynulo. Zistené kratšie obdobia nečinnosti v postupe okresného súdu (pri rozhodovaní o návrhu

na zastavenie exekúcie z 9. novembra 2015 a o žiadosti súdneho exekútora z 23. septembra 2016) možno hodnotiť nanajvýš ako ojedinelý priesťah nemajúci intenzitu zbytočných priesťahov. Možno preto konštatovať, že hoci doterajší postup okresného súdu v napadnutom konaní nebol celkom bez priesťahov, ich intenzita s prihliadnutím na všetky okolnosti konania okresného súdu nedosiahla podľa názoru ústavného súdu taký stupeň závažnosti, ktorý by mohol jednoznačne viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

17. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že okresný súd nerozhodol o námietkach povinného, resp. o jeho ďalších návrhoch (na odklad či zastavenie exekúcie), v zákonnej lehote, ústavný súd konštatuje, že aj v prípadoch, na ktoré sa vzťahuje zákonná lehota podľa § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, vyslovil právny názor, že pojem „zbytočné priesťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj pojem v „primeranej lehote“ obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012). Ústavný súd preto nepovažoval prekročenie zákonnej 60-dňovej lehoty na rozhodnutie o námietkach okresným súdom o 16 dní za porušenie označeného základného práva sťažovateľky. Pokiaľ ide o návrhy povinného na odklad či zastavenie exekúcie, v tomto smere možno len prisvedčiť okresnému súdu, že Exekučný poriadok vo svojich ustanoveniach neupravuje zákonné lehoty na rozhodovanie o týchto návrhoch.

18. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu

v napadnutom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

19. Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľka v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu v nej dochádza k zbytočným prieťahom, predložila ústavnému súdu novú sťažnosť.

20. Keďže sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia a úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto návrhoch sťažovateľky už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017